

REAALI POISS

TALLINNA REALKOOLI AJALEHT | 01/2014 | JAANUAR | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE,
REAALIPERE!

Kas te olete kuulnud, et NASA teeb uuringut, millest osavõtjad peavad keskmiselt 72 päeva voodis veetma? Uuringus osalejad saavad sisuliselt mitte millegi eest 18 000 dollarit palka. Samas, kas te kujutaksite ette, et peaksite veetma kaks kuud voodis kordagi üles tõusmata? Mina küll ei kujutaks. Ma pigem jookseksin ringi ja teeksin uurimistööd kui veedaksin kaks kuud järjest voodis vedeledes. Elu peab ikka huvitav olema. Nii ongi selles lehes lähemalt näidatud põnevat elu, mida elavad praegused reaalikad ja mida mäletavad koolielust meie vilistlased. Ei puudu ka humoorikas füüsika praktiline töö, tõeliselt toredad uusaastalubadused ning omalooming. Kahjuks ei jõudnud ka seekordsesse lehte intervjuu meie toreda noore õppealajuhetaja Madis Somelariga. Loodame selle avaldada juba veebruarikuises lehes.

PS! Kui tunnete ikkagi selle uuringu vastu huvi, siis sisestage Google'i otsingusse „NASA bed rest study“.

JOHANNA

ELEMENTAARNE

LAURA JAKOBSON 131B

131.B klassi õpilased Laura Jakobson, Villem-Oskar Ossip ja Aleksander Georg Kikas on 11. klassi kodutööde ja uurimistöö kõrvalt leidnud aega ka õpilasfirmaga tegelemiseks. Nende õpilasfirma Elementaarne tegeleb kõigega, mis on elementaarne: kuidas vastavalt sündmusele riietuda, kuidas katta lauda, mis värvi ja mis lilli kellelegi ja mis puhuks kinkida jne. Selleks annavad

nad välja taskuteatmikke, mis ilmuvad ka e-raamatu formaadis, et kõik vajalik oleks alati käepärast võtta.

Nad osalesid 13. detsembril õpilasfirmade laadal Tartu Kaubamajas ning pälvisid eriauhinna „Parim müügistrateegia“. Kokku osales 60 õpilasfirmat. Samuti said nad Raplas 20. detsembril toimunud laadal tiitli „Kõige harivam“.

ETTEVALMISTUSED MUUSIKAAASTAKS

Igale artistile on detsember erakordselt pingeline aeg. Lisaks tihenunud proovigraafikule mahub sinna ka mitmeid esinemisi. Detsember algas traditsiooniliselt kuu esimesel laupäeval toimunud Volüümiga, mis tänavu oli reaalkatele haruldaselt saagivaene. Üldvõit läks 21. Kooli põhikooli ansamblile nimega Giusto (juhendaja Ene Uibo).

Nädalake hiljem, 14. detsembril, toimus iga-aastane jõulukontsert Estonia kontserdisaalis. Piletid olid varakult välja müüdnud, viimased said veel seisukohad saali seinte äärde.

REK-I UUDISED

Talveväsimus on Reaalkoolile peale tulnud, kuid REK on siiski suutnud vaatamata halvale ilmale olla aktiivne ja luua iga nädal uusi üritusi ja lahendusi gümnasistidele. Sooviksime tänada kõiki, kes on tagasisidet andnud garderoobi muusikasüsteemi kohta ja ilma edasise jututa asuksin tutvustama lähenevaid üritusi.

Väliskomisjon

3. märtsil tänu toimub Reaalis Taani päev tähistamiseks ja teadvustamiseks õpilastele Reaali uut sõpruskooli (Viborg Katedralskole). Kool on teemaatilisel kaunistatud ja pakutakse ka Taanile iseloomulikke toite. Edasi hakkab koolide vahel toimuma mitmeid erinevaid ühised õppeprojekte, loenguid, ühisavamisi ning külastusi, mille käigus suurendame ühtsustunnet kahe kooli vahel ja avardame oma silmaringi.

Tulemas on veel traditsiooniline põhikooli õpilasvahetus G5 koolide vahel, mille käigus 9. klasside õpilased saavad uurida teisi G5 koole. Üritus toimub 3.-5. veebruaril. Ürituse perioodil sooviksime parimat käitumist Reaalkooli õpilastelt ning positiivset suhtumist külalisõpilastesse.

20.veebruaril toimub 21. Koolis G5 tutvumisõhtu. Kui siiani oled läinud G5 üritusele oma sõpradega ja lahkunud oma sõpradega, saamata ühtegi uut tutvust, siis G5 tutvumisõhtu

eesmärk on seda muuta. Kui praegu, sattudes mõnda G5 kooli, vaatad kõiki kui võõraid, siis järgmine kord juba oskad öelda „Näe, see tüdruk seal, ta oli täitsa tore!“ Korraga toimub palju erinevaid tegevusi, näiteks kiirtutvumine, osaluskohvik, Just Dance, Maffia, Twister, kohal on fotograaf ja palju muud, igaühele midagi sobivat. Astu läbi!

Kultuurikomisjon

Kultuurikomisjon tegeleb aktiivselt Vabalava korraldamisega, mis toimub 19. veebruar. Sellel aastal on eesmärgiks korraldada 12 võistlejaga kvaliteetne kontsert. Plaanis on esinema kutsuda ka professionaalne muusik.

Olmekomisjon

Olmekomisjon on garderoobis muusikamängimisele palju positiivset tagasisidet saanud. Seega küsitakse vilistlaspäeval toetust, et paigutada garderoobi püsivad kõlarid. Muusikat hakkavad hommikuti praeguse plaani kohaselt mängima need inimesed, kes on garderoobis korrapidajad, et tagada mitmekesisus.

Spordikomisjon

Spordikomisjonil esialgu üritusi plaanis ei ole, kuid kevadel toimub staadionijoonete ülevärvimine ja kohe varsti hakkavad taas klassidevahelised võistlused.

Kätte on jõudnud uus aasta – 2015. Viimastel 2014. aasta õhtutel võis näha sotsiaalmeedias palju postitusi sisuga „new year, new me“. Ma ei ütle, et see puhas jaburus oleks, kuid olgem ausad, üks ta natuke ikka ole. Mina näen asja nii, et igal hommikul kui sa silmad lahti teed, antakse sulle jälle uus võimalus, et midagi siin maailmas korda saata ja muuta. Sa ei pea ootama uut aastat, et muuta iseennast. Muuda üks negatiivne mõte positiivseks iga päev ja muutus on palju suurem.

Kunagi pole liiga hilja, et olla natukene töökam, natukene tublim, natukene hoolivam, natukene sportlikum. Näed, et on mingi probleem, mida annaks hõlpsalt lahendada, kuid keegi ei viitsi? Tee seda ise! Näed, et välja on kuulutatud mingi vahva konkurss, kus osaleda võiksid, aga väga nagu ei viitsi? Tee seda! Näed peeglist, et pühadega on vöökohale tekkinud paar lisakilu (mida minu isa väga hellitavalt „saiakeideks“ kutsus) ja mõtled, et vist võiks trenni minna? Tee seda!

Neid asju on miljoneid, mida siin maailmas teha saab, ja kurb on, kui asi viitsimise taha kinni jääb. Mina igatahes lükkasin oma äratuskella kolmveerand tundi ettepoole ja käin nüüd jälle hommikuti jooksmas. Mõnus on, proovi ka!

Ükskõik, mis sulle pähe tuleb, teeb seda põhjusega. Mina olen viimase aasta jooksul järginud põhimõtet, et kõik, mis mulle pähe tuleb, mõtlen kolm korda üle ja kui see on ikka sama hea mõte, siis ma teen seda.

Olge mõnusad ja tehke rohkem iga päev! :)

TEIE REKI PRESIDENT
MARLEEN

KERTU SÜLD 131C

VÄIKE SAMM INIMKONNALE, AGA SUUR INIMESELE

KATARIINA SOFIA PÄTS 132B

Nagu iga endast lugu pidav eestlane teab, mälestatakse 3. jaanuaril kl 10.30 Vabadussõjas langenuid. Vabaduse väljakul toimuv al üritusel peavad kõne kaitseminister, korporatsioonide esindaja ja kooliõpilaste esindaja.

Minu kui õpilaste esindaja jaoks sai see teekond alguse juba 24. novembril, kui ma otsustasin, et panen ennast kõnekonkursil proovile. Minu üheks proovimise ajendiks oli ilmselt edevus, kuid samas olen ma ka lõputu uute kogemuste otsija. Ja ega iga päev ja igal inimesel pole ju võimalust pidada Vabaduse väljakul kõnet.

Endalegi ootamatult avastasin ühel hetkel, et kõnepidamine pole kaugeltki mu ainuke ülesanne

ja ainuke uus kogemus, mille ma kogu sellest üritusest endaga kaasa võtan. Päev enne kolmandat jaanuarit kutsuti mind nii Kuku kui Vikerraadio hommikuprogrammi jagama oma mõtteid tänapäeva noorte erinevatest seisukohtadest, laupäeval võis mind näha iga Eesti põhikanali uudistes ja ajalehte artiklitki kirjutama esimest korda. Huvitaval kombel oli ajakirjanike pärimistele isegi hirmsam vastata, kui sadadele inimestele kõnet pidada, sest küsimused ulatusid nii klassikalistest „Kas noored oleksid praegu valmis relvadega oma kodumaad kaitsma?“ ja „Mida Vabadus(sõda) noortele tähendab?“ kuni valimise langetamise ja minu absoluutse lemmikuni „Kas

sa seenepirukat oskad teha?“ (tõelises huvides tuleb küll möönda, et seda õnneks keegi kusagil avalikult ei näidanud). Kuigi kiitus kipub laisaks tegema, oli siiski väga südantsoojendav paljude tuttavate ja sõprade käest tunnustavaid sõnu kuulda. Õnneks sain ka konstruktiivset kriitikat ning kui ma peaks kunagi veel mõne etteaste tegema, pingutan kindlasti jälle rohkem.

Aga lõppude lõpuks, mida mul kõigile neile inimestele öelda oli? Tõenäoliselt mitte midagi täiesti uut, samas inimestega juba on kord selline imelik asi, et mõningaid asju tuleb iga natukese aja tagant jälle korrata, et juhtida mõtteid oma ninaesisest pisutki kaugemale.

Teile, kallid kaasrealistid, pühendaksin ma mõtlemisaineks järgmised read: „Unustame piisavalt tähelepanu pöörata üksteisele. Kipume mugavad olema. Ootame, et keegi teine hoolitseks meie asemel meie kooli või kogukonna või terve Eesti eest.“ Seega, selle asemel, et järgmine kord koolist kohe pärast tunnikella helisemist nii kiiresti, kui jalad võtavad, ära joosta, võiksite teha mõne väikese kasuliku heateo koolielu paremaks muutmiseks.

FOTO: DELFI

SEGAKOORID

CHRISTIANA-GABRIELA KRISTAL 131B, KERTU SÜLD 131C

FOTO: SAAREMAA ÜHISGÜMNAASIUM

16. jaanuaril istusime segakooriga veel enne tundide algust bussi – algas sõit Kuressaarde, kus toimus IX koolinoorte segakooride konkurss-festival. Seekordne konkurss oli pühendatud Olav Ehala 65. sünnipäevale, mistõttu olid ka pooled kohustuslikud teosed tema loomingust seast valitud.

Kohale jõudes saime asjad meie jaoks eraldatud kahte klassiruumi poetada ja läksime proovi tegema. Pärast lavaproovi oli meil mõni tund aega linnaga tutvuda ja end eelseisvaks etteasteks valmis seada. Konkursi avatserimoni esinesid Saaremaa noored lauljad ja žürii andis humoorika sõnastusega vande hinnata kõiki võrdset. Hoolimata pikast harjutamisperi-oodist, hakkas esinedes jalga siiski žürii ees veidi värisema, kuid saime hakkama. Seejärel kosutasime end meeldiva õhtusöögi ja seadsime

sammud kultuurikeskusesse esinema. Kontsert jäi meelde just seetõttu, et kõik viis koori, kes esinesid, elasid üksteisele väga hea meelega kaasa ja tekkis selline ühine hea tunne. Kontsert läbi, suundusime kooli tagasi, ootama õhtust programmi, milleks oli kabaree-etendus. See oli tõesti väga-väga vingelt organiseeritud üritus – kaks tundi puhast naudingut nii kaunite tantsivate neidude-noormeeste kui ka lauluhääle võimsa jõu näol. Väga suur kummardus Saaremaa Ühisgümnaasiumi noortele ja vanadele selle etenduse eest! Õhtu jooksul saime kuulda veel palju tujutõstvaid positiivseid kommentaare meie esinemiste kohta teistelt kooridelt ja nende liikmetega ka tutvutud.

17. jaanuari hommikul pärast hommikusööki oli kontsert Laurensiuse kirikus, mida ka kuulamas käisime.

Võrreldes eelmise õhtu kontserdiga oli seal kuulda pigem vaimulikumat kava. Meeldiv oli hommikupoolik sellegipoolest.

Nüüd asja tuuma juurde. Konkursi lõpetamisel pälvisime kõigepealt SÜGi eripreemia eriti hingestatud esituse eest. Teiseks tuli välja, et meie sekka saabus ka konkursi parima kontsertmeistri tiitel - Madis Kukk (vil!123). Edasi hoidsime hinge kinni ja kõrvu lukus, sest viimaks oli aeg teada saada, millise tulemuse me kokkuvõttes siiski saavutasime.

Neljateistkümne B-kategoorias võistelnud koori hulgas saavutasime uhke esimese koha! Hip-hip-hurra! Palju õnne kõigile!

Reaali kogukond saab võidukoori kuulata lähiajal vilistlaspäeval 31. jaanuaril ja vabariigi aastapäeva aktustel 20. veebruaril.

130A – ME AITAME ABIVAJAJAID!

EVELIN VEERMETS 130A

On kirjeldamatu tunne, kui tänu sinu väikestele tegudele on võimalik päästa inimesid. Reaalikate hulgas on viimaste aastate jooksul saanud traditsiooniks jõulude ajal heategusid teha, kuid tavapärase loomade varjupaikade ning lastekodude külastamise asemel otsustasime meie anda oma panuse Eesti meditsiinile ning inimeste päästmisele. Just selle heateo kordasaatmiseks loobusime 17. novembril kehalise tundidest ning seadsime sammud Ädala verekeskusesse, et olla veredoonoriteks. Klassi 37 õpilastest olid kohal 25. Mittetulijateks olid need, kes mingil paratamatul põhjusel doonoriteks ei sobi, sealhulgas alaealised, alla 50 kg kaaluvad õpilased jne.

Verekeskuses tutvustati meile nii protseduuri ennast kui ka selle telgitaguseid. Kuhu jõuab minu veri? Kas abi vajav patsient teab, kelle veri tema soontesse voolama pannakse? Kuidas säilitatakse doonoriverd?

Registreerimise ning arstliku läbivaatuse järgselt

jäi 25 doonoriks soovijast alles 22 doonoriks lubatud õpilast. Need, kes paraku doonoriks ei sobinud, olid aga toeks ja käehoidjaks teistele. Kui üldjuhul viibisid õpilased arsti läbivaatusel viis kuni kümme minutit, siis kahe õpilase puhul kulutati selleks lausa üle 20 minuti. Põhjus oli naljakas, kuid mõistetav – reaalikate hulgas populaarne matemaatika olümpiaad, mille lõppvoor sel aastal Lõuna-Aafrikas toimus, oleks peaaegu kahele õpilasele aastaks doonorikeelu andnud. Pärast arstide põhjaliku läbivaatust ja arutamist otsustati siiski, et Kaplinnas matemaatika olümpiaadil viibinud õpilased sobivad samuti doonoriteks.

Küpsiste, mahla, kakao ja kuuma tee seltsis veetsime terve oma pärastlõuna. Vereannetajad tundsid end pärast pärast protseduuri värselt ja hästi, sest paremat tunnet, kui kellegi aitamine, on raske kogeda.

MEENUTUSI HÜDRAST

JÜRI VEISSERIK VIL!70

Linda Visnapuu (1907-1994) oli Tallinna 2. keskkooli õpetaja aastatel 1942-1969. Ta oli peamiselt keemiaõpetaja, kuid õpetas ka bioloogiat. Oma õpetajaaastate jooksul Tallinna Reaalkoolis teenis ta välja hüüdnime Hüdra.

Olen mitmeid kordi püüdnud endale selgeks teha, kes ikkagi oli Hüdra minu jaoks. Oli ta kohusetundlik klassijuhataja, kõrgeimal tasemel keemiaõpetaja, kordumatult huvitav inimene või veel midagi muud? Küsimus ongi jäänud vastusetaks. Hüdra oli lihtsalt Hüdra. Temas olid ühinenud nii kohusetundlik ja karm klassijuhataja, kõrgeimal tasemel keemiaõpetaja, kordumatult huvitav ja mitmenäoline inimene ja lihtsalt inimene selle sõna parimas tähenduses.

Kümnendas klassis, olles kolmandat aastat Hüdra klassi õpilane, haigestusin raskelt. Ühel päeval teatati mulle, et klassijuhataja tuleb mind vaatama. Selleks puhuks liigutati minu haigeveodid elutoa diivanile, kuhu ma tähtsat sündmust ootama jäin. Kuna olin probleemideta õpilane, polnud klassijuhataja minu kodu varem külastanud. Kui Hüdra minu aseme kõrvale istus, sisenen tupp minu tädi, tol ajal Tallinnas tuntud lastearst Selma Veisserik. Tädi Selma oli vanematekodust kaasa saanud väga range kasvatus, seda viimistlenud Soome pediaatria legendi professor Yippö assistendina ja teda võis lugeda lausa viisakuse ja kasvatus võrdkujuks.

Nii ta siis kogu oma viisakuse täiuslikkuses meie juurde astus. „Tervist, proua Hüüdra, mina olen Jüri tädi dr Veisserik. Teie poolt on ütle mata kena minu vennapoega külastada.“ See Hüüdra kahe ü-ga pani minu

palavikupunas põsed loomulikult mitmekordselt õhetama. Hea meele-ga oleksin teki üle pea tõmmanud. Kas ma siis tõesti polnud tädi oma klassijuhataja õiget nime kunagi öelnud? Ja milleks veel see pikk „ü“? Kas tädi arvas, et lihtsalt Hüdra ühe soliidse proua nimeks kõlab liiga koledalt? Piinliku seisu lahendas kenasti ei keegi muu kui Hüdra ise: „Rõõmustav teiega tutvuda, doktor Veisserik. Nii mõnedki minu poisid on teilt abi saanud. Muide, minu õige perekonnanimi on Visnapuu.“

Selle teadasaamise peale õhetasid tädi Selma põsed tunduvalt rohkem kui minu omad. Ma ei mäleta enam kõiki neid üliviisakaid vabandusi, mis järgnesid. Lõpuks jõudis asi selleni, et Hüdra lohutas minu tädi – tema õige nimi olevat ikka tõepoolest Hüdra. Visnapuu on vaid perekonnanimi.

Teiseks näiteks Hüdra inimlikust suurus, vähemasti minu jaoks, oli üks viimases klassis tehtud koerustükk matemaatikaõpetaja Arulaanele ehk meie keelepruugis Arukale ja selle tagajärjed.

Ühel päeval lendas vahetunnis meie klassi lahtisest aknast sisse tuvi. Pärast klassis paari tiiru tegemist püüdis ta läbi aknaklaasi uuesti välja pääseda, mis muidugi ei õnnestunud. Korjasime uimase tuvi aknalaua pealt üles ja otsemaid tekkis idee tuvi Aruka kiusamiseks kasutada: matemaatika tunnis laseme tuvi lendu ja ise laulame sinna juurde:

„Klassis pinkide kohal

halli tuvi lennul näed kartmata Aruka viha julgena edasi läeb.“

Kuni selle hetke saabumiseni usaldati tuvi hoiule minu pinginaabri laualaekasse. Arukas tuli tundi, tuvi sai lendu lastud ja enne, kui me oma laulu alustada jõudsime, täitis julge tuvi temale pandud lootused – pärast lühiajalist lendu maandus ta otse Aruka haljale pealaele. Arukas ei olnud kahjuks pedagoogiks sündinud ja ei suutnud olla situatsiooni kõrgusel. Järgnes suur skandaal, kus loomulikult tähtsaimaks uurijaks-kohtunikuks-karistajaks oli klassijuhataja Hüdra. Õnnetuseks oli tuvi enne otsustavat lendu vangistuses olles meie lau sahtlisse jätnud oma väljaheited. Nii kindlad asitõendid tegid Jaan Jõersist ja Jüri Veisserikust selle hirmsa teo peasüüdlased. Eriti tähtsaid asju ei lahendanud Hüdra 11.b klassis (tol ajal oli igal klassil oma klassiruum), vaid keemia kabinetis. Astusin minagi keemia kabinetis kõrgema kohtu – Hüdra – ette.

Hüdra vaatas mulle pikalt oma kuulsa soomustlähbistava pilguga otsa ja ütles vaid: „Teist, Veisserik, poleks ma sellist asja küll uskunud.“ Seejuures võrises temale iseloomulik r-häälik eriti karmilt. Sellega minu osasaamine tuviloo süüdlaste karistamisest ka praktiliselt lõppes. Hüdra ülihea psühholoogina vist aimas, et need sõnad jäävad mind rohkem vaevama, kui seda oleks teinud mõni muu karistus.

TIPPSPORTLASEST TARKUR VÕI TARKURIST TIPPSPORTLANE?

MARLEEN MARNOT 130C

Tallinna Reaalkooli abiturient Märten Kuusk – see on juba piisav tiitel, et teiste seast silma paista, kuid oh ei, see on alles üks pisike osa sellest, kes ta tegelikult on, ja mis selles tüdrukuid hullutava välimusega poisis peitub.

FOTO: GARANATKIN.COM

Tundes Märtenit lähemalt, võin julgelt öelda, et tegemist on ühe kõige eriskummalisema inimolendiga, keda minul on olnud au tunda. Ta ei ole üksnes hooliv ja südamluk, vaid ka tark poiss, kellel reaalinetes pead jagub. Kõigele lisaks on ta muljetavaldav tantsija, mida paljud ilmselt korvpalli-*show*'l tähele panid. Kogu selle hulluse kõrval leiab ta ka aega, et õppida prantsuse keelt. Kas ma juba mainisin, et ta on U21 jalgpallikoondises ning uuest hooajast mängib FC Nõmme Kalju ridades meistriliigas? Muljetavaldav, kas pole? Võtsime Märteni ta kiire elutempo juures rajalt maha ja uurisime, mis ta ise asjast arvab ning kuhu edasi pürgib.

Tallinna Reaalkoolist võib väljaspoolt vaadates jääda mulje, et tegemist on kohaga, kus on palju tuupureid ning sportlastele, muusikutele ja niisama ühiskonnas tublidele inimestele kohta ei jagu. Miks valisid siiski Reaalkooli oma koolitee jätkamiseks?

Mul on au, et mind on võetud vastu sellisesse prestiižsesse kooli nagu Reaalkool. Mõte oli juba 7. klassi kandideerida, aga tundsin, et tahan ikka Nõmmel asuva Rahumäe põhikooli ära lõpetada ning sealt edasi mujale gümnaasiumisse siirduda. Kooli valikul lähtusin sellest, et astuda oma mugavustsoonist veidi kaugemale, sest tundsin, et potentsiaali on rohkem ning miks mitte panna ennast proovile eliitkoolis. Seejärel tegin ühiskatsed ning sain vestlusele nii Reaali kui GAGi, aga reaallained meeldisid mulle juba algklassidest peale ja nüüd olengi siia välja jõudnud. Muidugi arvasin, et koolis saab väga raske olema ning muuks kui õppimiseks aega ei ole. Aga raske peabki olema, ainult nii saab paremaks. Uurisid venna käest, kes on Reaalkooli juba lõpetanud, kas selles koolis käib ka sportlasi. Sain jaatava vastuse ning mulle kinnitati ka vestlusel, et sportlased on au sees. Pärast seda olin kindel, et see on õige koht, kus kooliteed jätkata.

Üldjoontes tundud sa otsusega rahul olevat. Kas on olnud ka momente, kus oled oma otsust kahetsenud?

Kindlasti on mõned sellised kahetsushetked esinenud,

kuid see ei ole eriti arengut pidurdanud. Vastupidi, need hetked on mind just tugevamaks teinud. Kui eliitkoolis käia ja pidevalt spordiga tegeleda, siis ei olegi aega selliste asjade üle mõtlema jääda ning vabandusi otsida. Iga minut loeb! Tuleb tõdeda, et kõige esimene poolaasta oli pigem selline sisseelamisperiood, kus tuli uue atmosfääriga kiiresti harjuda. Palju selleks aega ei antud, kohe tuli valmis olla. Üllatuseks oli, et hinded läksid järsult halvemaks, kuid üritasin kiiresti ree peale tagasi saada ning kiire õppetempoga harjuda. Järele mõeldes oli see üsna loogiline asjade kulgu. Üldiselt leian, et selline töökeskkond on mulle nii-öelda marjaks ära kulunud ning olen ära näinud, kuidas ühes Eesti parimas koolis asjad käivad.

Jätad väga siira mulje oma vastustega. Liigume nüüd jalgpalli juurde. Oled sellega ju väiksest peale tegelegenud. Kas klubikaaslaste ja treenerite seas pole olnud vahepeal pahameelt, et mis sa seal Reaalkoolis pressid, tule parem Artesse (toim: Arte Gümnaasiumis on eraldi klassid jalgpalluritele)?

Esimest korda läksin ma jalgpallitrenni 5-aastaselt ning olen jalgpalliga järjepidevalt tegelegenud juba 12-13 aastat. Mäletan, et isa ja treenerid rääkisid mulle tihti, et jalgpalli tuleb nii pea kui südamega mängida ning siiani tuletab isa mulle meelde, kuidas ma alati naeruliselt väiksena palli toksasin. Tunnen, kuidas iga päevaga mu kirg selle spordiala vastu aina suureneb. Loodan, et

Catherine Kõrtsmik © 2013

FOTO: CATHERINE KÕRTSMIK

kui jalgpallurikarjäär kunagi läbi saab, saan rahus muude asjadega tegeleda, ilma et pallid jälle mõttesse tuleks. Üldiselt suhtuvad klubikaaslased ning treenerid minusse hästi ja Reaalkoolis käimise osas mingit pahameelt ei ole. Suhtume üksteisse austusega ning oleme üks meeskond. Treeneridki on maininud, et neile meeldivad targad mängumehed. Alguses tegid meeskonnakaaslased muidugi nalja ja suhtusid minu eliitkooli minekusse irooniaga, aga ma mõistsin, et nad ainult lõõbivad ning pigem tundsin uhkust, et nad mu kooli mainivad. Enamik neist käivad Arte jalgpalliklassis, kuhu oli ka minul soov pärast põhikooli lõppu minna, kuid tahtsin siiski rohkem oma vaimset poolt arendada.

Oled oma vaimse poolega teistelegi silma jäänud: õpetajad kiidavad, et oled viisakas ning koolikaaslased räägivad, et oled

üks positiivsemaid ja motiveerivamaid inimesi, keda nad teavad. Kust tuleb see motivatsioon ja positiivsus? Eelmisel hooajal oli sul väga raske vigastus, kuid siin sa oled, sellest vigastusest terve ning tagasi teel unistuste poole. Kust tuleb see tahe ja jaks nii palju pingutada?

Kõige enam on mulle viisakust õpetanud minu vanemad, kes mind juba väga noorena õpetasid olema delikaatne ning sõbralik teiste vastu. Siinkohal on huvitav mainida, et mu ema on huvijuht ning oli hiljuti üks „viisakuspäeva“ korraldajatest oma koolis. Ma arvan, et selle positiivse meeleolu olen hiljem endas ise kuidagimoodi avastanud. Olen lugenud ka mitmeid raamatuid selle kohta, mis ütlevad, et positiivne energia on üsna võimas jõud, kui seda õigesti kasutada. Kõik negatiivne, nagu masenduses olemine, kurbus, vabanduste otsimine, valetamine, kartmine jms ei

vii enamasti soovitud tulemusteni. Seega, kui oleme positiivsemad, suhtume teistesse hästi, teeme koostööd, siis on ka progress kiirem tulema. Motiveerimise olen ma küllap vist kõige hiljem omandanud. Kuna ma tunnen, et see annab enesekindlust, siis näiteks palliplatsil meeldib mulle oma meeskonnakaaslasti pidevalt julgustada. Aga ka mujal, kui näen lähedast inimest mures olevat või abi vajavat, tean, et ta on muresemata võimeline millekski enamaks. Üritan alati öelda paar toetavat sõna või tuua mõne näite, et ta saaks aru, et ei pea muresema ja kõik on võimalik. Rõõm on kuulda, et kaasõpilased ning õpetajad minust nii arvavad. Olen õnnelik, kui saan kasvõi ühele inimesele eeskujuks olla. See vigastus eelmisest hooajast õpetas mõndagi. Kõige tähtsam oli säilitada tahe ja motivatsioon ning kinnitada endale iga päev, et ma saan terveks ja mängin varsti jälle. Lisaks oli tähtis hoida positiivset energiat ning tunda rõõmu pisiasjadest, et mitte muretseda vigastuse üle ja lasta sel ennast häirida. Oli ka segavaid negatiivseid mõtteid, kuid ma ei lasknud end neil heidutada, paranesin iga päevaga ning ei andnud kordagi alla. Olulisteks paranemisele kaasa aitavateks faktoriteks kujunesid ka lähedased inimesed, kes mind pidevalt toetasid.

Eelmine hooaeg jäi sulle küll lühikeseks, kuid mida sealt õppisid ning endaga kaasa võtsid?

Eelmisest hooajast õppisin ma enim seda, et kõige tähtsam on tervis korras hoida ning kõik vigastused välja ravida, sest parim mängija on terve mängija. Vigastusel oli kindlasti nii pluss- kui miinuspooli. Tundsin, et sain sisemiselt tugevamaks, kuid samas jäi pool hooaega vahele. Sain järgneva hooajaks palju kogemusi. Nüüd on oluline pidevalt mängida ning olla tugev nii füüsiliselt kui vaimselt.

Hiljuti oli meedias uudis, et sõlmisid Nõmme Kaljuga profilepingu. Julge liigutus on end kolmeks aastaks Eesti klubiga siduda. Tavaliselt tormatakse kohe välismaale õnne otsima. Mida loodad nende kolme aasta jooksul sealt klubist saada ning kus end 6 aasta pärast ette kujutad?

Kahtlemata oli mul hea meel, et Nõmme Kalju mulle profilepingut pakkus. Kuna ma olen juba üle viie aasta Kalju kogukonnas treeninud ja nägin, et see on minu jaoks just õige koht jalgpallurina arenemiseks, siis pika mõtlemise tulemusena võtsin selle pakkumise avasüli vastu. Ma arvan, et 2-3 aastat on aeg, mille vältel on võimalik areneda nii palju, et olla

FOTO: GARANATKIN.COM

põhikoosseisumees ning järk-järgult siis vaadata juba rahvusvahelise jalgpalli poole. Tähtis on ka see, et ei kiirustaks välismaale minekuga. Kõigepealt tuleb olla tippmängija Eestis. Kuna mulle meeldib aeg-ajalt unistusi visualiseerida, siis 6 aasta pärast kujutan ma end ette mängimas Prantsuse tippliigas, kuid selle jaoks on iga päev vaja tööd teha ja pingutada. Ma usun, et ei ole olemas võimatuid unistusi.

On näha, et sinu jaoks ei ole võimatuid unistusi ning oled ehe näide sellest, et kui väga tahad, siis saab ka. Mida soovitaksid noorele reaalikale, kes ei suuda leida tasakaalu õppetöö ning treeningute vahel?

Nagu Hiina meditsiin õpetab *yin*'i ja *yang*'i vahel tasakaalu leidma, siis soovitan noorel õpihimulisel sportlasel leida see balanss ka Reaalkooli ja treeningute vahel. Raske on toime tulla, kui emb-kumb pool teist segama hakkab. Üks hea meetod mõlemat korraga teha on aja planeerimine, sest sellega saab paika panna, kui palju aega millele kulub, ning näiteks kõrvaldada plaanist tegevused, mis võivad olla ebaproduktiivsed. Muidugi võib tekkida ka tagasilööke, kuid eksides saamegi kogemusi juurde. Tähtis on ka meeles pidada oma eesmärgi, et teada, mis suunas liikuda. Kahtlemata tuleb tahtejõud, motivatsioon ja kirg endas ise leida ning oluline on mitte kunagi alla anda. Meie suurimad vastased oleme me ise. ■

ELADES KELLEGI TEISE ELU EHK ESMATUTVUS PÖFFIGA

DAN BONDARENKO 131A

PÖFFi programmifilme vaadates ei saa alati suurepärasest filmikogemusest. See ei tähenda, et need filmid on halvavad – need võivad olla vaid võõrastavalt harjumatud.

Võõrapärase filmikunsti vaatamine muudab tähelepanelikumaks ja sunnib märkama ka seda, mis jääb tavaliselt märkamata. Hollywoodi filme jälgides olen harjunud tavapärase režissööritööga, kus süžee on etteaimatav ja stseenide kompositsioon harjumuspärane.

Filmid, nagu Iisraeli režissööri Sophie Arturi debüütfilm „Org“, pakuvad vaheldust ning tõstavad filmi tegevuse asemel fookusse tegelased. Eksootilisemates paikades (nagu Iisraelis) valminud filmid avardavad tahes-tahtmata vaataja maailmapilti. Sellistes filmides löövad esile väärtushinnangud, millega pole harjunud kokku puutuma. Kinosaalist väljudes tekib soov elu läbi uue

SOPHIE ARTURI DEBÜÜTFILM „ORG“.

„WHIPLASH“ ON KINDLASTI ÜKS NENDEST FILMIDEST, MIDA PEAKS KINOSAALIS VAATAMA - KODUS TELEKAEKRAANILT VAADATES EI KANDU FILMI ENERGIA ÜLE.

prisma vaadata.

See ei tähenda, et PÖFFil peaks ainult eksootilist filmikultuuri vaatamas käima. Need läänemaa ilma filmid, mis PÖFFile satuvad, on enamasti märkimisväärselt head. Vapustava elamuse sain ma filmist „Whiplash“. Film on kui kiirenev trummisoolo, mis areneb aeglasest rütmist tulise

keeristormini. „Whiplash“ kulmineerub ühe kõige võimsama lõpustseeniga, mida olen kinos näinud. „Whiplash“ üks kindlasti üks nendest filmidest, mida peaks kinosaalis vaatama. Kodus teleriekraanilt vaadates ei kandu filmi energia üle.

Mind puudutas film „Metsik“. Omapäraseks teeb filmi viis, kuidas lugu jutustatakse. Film jälgib peategelase matka läbi Põhja-Ameerika looduse. Naise mineviku kildudest saab aimu teele mineku põhjusest. Kuigi filmi temaatika (armastus võidab lõpuks ikkagi) ei ole midagi erilist, annavad võimsad loodustseenid ja päevikuvormis jutustus efektse lõpptulemuse.

Üks meeldejäävamaid filme oli „Öö kutse“, mida minu meelest võib nimetada kultusfilmi „Ameerika psühho“ mantlipärijaks. Film räägib psühhopaadi teest

eduni, vürtsitades lugu ohtra musta huumoriga. Tänu Jake Gyllenhaali suurepärasele näitlemisele õnnestub film igati. Oma värskendava energiaga annab „Öö kutse“ tõelise vaatamiselamuse.

Suurepärase filmide keskel kipuvad kesisemad filmid õnneks kiiresti ununema. Üks nendest oli „Saint Laurent“. Moejumalast vändatud film üritas olla liiga palju asju korraga. Kuigi ambitsioonid olid suured, jäi filmi tegelik sisutühjaks. Ta tammus ringi nagu elevant, kes leiab vahel mõne vahva ideoloigu, luristab sealt ja tammub edasi. Lõpuks on elevant ideoloogid tühjaks imenud ja ringitammumine pole algsest punktist eriti kaugele viinud.

Isegi kui PÖFFi ajal ei leita uut lemmikfilmi, õhkub kinodest festivalimeeleolu. PÖFFi seansid ei ole nagu tavalised kinoseansid. Inimeste olekust

on tunda vabameelsust. Mitu korda juhtus, et sattusin filmi arutama täiesti kontvõõraga. PÖFFi hüüdlause „PÖFF ühendab!“ kõlab tõetruult.

Need kaks nädalat ei elanud ma „tavaelu“, sest iga filmiga sain ma kiigata kellegi teise ellu. Isegi, kui viimase busiga väsinult kell pool üks koju jõuda, valdab rahuolu. Põhjuseks on see, et need 20+ kinoseansi kahe nädala jooksul on andnud mulle rohkem kui lihtsalt vaatamisnaudinguid. PÖFF on mind rikastanud.

PÖFFi meelepea:

- Julge eksperimenteerida – mine vaatama filme, mida sa tavaliselt vaatama ei läheks.
- Ole valmis pettuma – trailer võib olla äge, aga see ei kajasta alati filmi.
- Kui tead juba ette, mida sa vaadata tahad, broneeri kohad esimesel võimalusel, muidu jääb ilma. ■

ÖÖ KUTSE: LOU BLOOMI MÄNGIB JAKE GYLLENHAAL.

129A — TALTSAD POISID EHK TERVE AASTA JAGU KOMPUSID TUDENGIPOISSE

Astudes Reaalkooli gümnaasiumisse, ei tundnud me üksteist kuigi hästi. Kolm aastat koolipinki ja Taltsi õpetussõnu hiljem poseerisime üheskoos poolpaljalt kalendri jaoks, mis ripub nii klassijuhataja Taltsi kui ka direktor Ene Saare elutoaseinal.

Suvi. Kaks kuud klassijuhataja Andres Taltsi sünnipäevani. 129A lennu noormehed otsustavad higised särgid seljast rebida ja tööle asuda – on ju ometigi vaja valmistada kingitus. Mis oleks veel parem kingitus elu parimasse ikka jõudvale härrasmehele (ja ühtlasi ka armsatele klassiõdedele) kui terve aasta jagu ilusaks sirgunud noormehi? Mõeldud, tehtud.

Esimene kuu kulus sobivate asupaikadega tutvumiseks ja ideede genereerimiseks. Oli ju vaja kalendrisse paigutada kõik 17 poissi ja kalender Taltsad Poisid ei võinud olla tavaline poistekalender, vaid ikka midagi erilist, midagi, mis tooks lehekülje keeramisel vaataja näole üllatuse ja rõõmu, vahest isegi veidi piinlikust, aga seda muidugi mõõdukas võtmes.

Nii saigi südasuvel parimate piltide

jaoks otsitud taga vastlakukleid ja piparkooke, tehtud jaanilõke, mille kõrval iga keskmine köögitlekahju kahvatub ning korraldatud suurem pürotehniline *show* kui mitmed uue aasta ilutulestikud.

Kalendripiltidel on eksponeeritud 17 kütkestavat noormeest, kellest igaüks räägib oma pildiga loo käesoleva kuu kohta, olgu see siis seotud vallatute pagaripoiste, puude lõhkumise, heinateo või päkapikkudega. Loomulikult ei puudu kalendrist ka teadatud tähtsündmused ja lisaks 129A lennu jaoks olulised kuupäevad.

Kas ka sina tahad näha Taltsate Poiste kätetööd? Äkki tahad neid hoopis enda või vanaema köögiseinale rippuma? Saladuskatte all võin öelda, et päris vahva kalender sai, päriselt ka ;)

Kuigi jaanuarikuu hakkab lõppema ja noorhärja Vellamad

saab imetleda veel vaid loetud päevad, ei ole veel hilja. Et saada kalendri omanikuks, on kõige lihtsam pöörduda oma lemmikkalendripoisi (või ükskõik millise 129A lennu esindaja) poole ning küsida otse. Kui nii suurt julgust ei ole, võib tellimuse esitada Taltsate Poiste fännilehe kaudu sotsiaalvõrgustikus Facebook. Lehekülge tasub igal juhul jälgima hakata. Sealt leiab muu hulgas huvitavaid juhtumisi kalendritegemise päevilt ja vahvaid kaadritaguseid ülevõtteid. Veel võib meie poole pöörduda e-posti aadressil TaltsadPoisid@gmail.com ja kalendritega oleme kindlasti kohal ka vilistlaspäeval. Kuna Reaalkool on meil kõigil sügaval südames, siis otsustasime endistele ja praegustele koolikaaslastele ning kooliperele teha eriti magusa pakkumise – kalendri saab päriseks omale kõigest 5 euroga.

Alati Teie
Taltsad Poisid
(ehk noorsandid Vellama, Nirk, Peterson, Kerner, Vaus, Admann, Tamm, Aadamsoo, Lass, Lill, Vellerind, Tammsaar, Timmas, Meerja, Reino, Kaal ja Saks)

JOONESTAJA-PIINAD

jälle lauataga,
teetass kõrval,
joonestan.
tean, et tulutult,
(niikuinii saan 12st tööst tagasi 8,
mis vajavad kordamist)
miks üldse?
isegi enam ei tea,
lihtsalt joonestan,
sest meeldib.
ükstakama, kas pean uuesti tegema või ei.
samas aega on vähe
ja töö teistegemiseks lihtsalt minuteid ei jagu
(st tunde)
sisimas kirun end, et tehnoloogiks hakkasin:
teadsin ju ette, et joonestamine üks n***!
peale igat twiiti selle kohta käivast halast
mõtlen, et no mina küll ei hala..
paari tunni pärast elan end twitteris välja
vsjo, nüüd kujutan geomeetriat, võtan end kokku..
*
hommik
kael on kange
what, miks ma lauataga magan?
padjaks A3 joonestuspaber
ja kaisukarudeks kolmnurgad

CHRISTIANA-GABRIELA KRISTAL 131B

Õp Vellerind andis ülesande teha praktiline töö nii ilmselgelt, et ka vanaema aru saaks.

KALLIS VANAEMA!

Kirjutan sulle füüsika tunnist. Me hakkame kohe mõõtma oma reaktsioonikiirust. Usun, et sa tahad seda ise ka kodus järele proovida, seega ma räägin lähemalt, mis teha tuleb. Alustame sellest, et kasutada on joonlaud, sein ja antud juhul minu pinginaaber Kertu. Sa võid vanaisa appi kutsuda. Kokku teeme kolm erinevat katset ja et mõõtmistulemused oleksid täpsed, siis parim oleks neid mitu korda teha...

...edasi saab artiklit lugeda Reaali Poisi kodulehel.

KUI KAKS UNENÄGU KOHTUVAD...

MIREL MESILA 133B

Seekord ma alustan lõpust. Muusika on lakanud. Rahvas istub selles hetkelises vaikuses, haaratuna veel äsja nähtust. See vaikus ütleb tegelikult rohkem kui vali aplaus. Mida pikem vaikus, seda kaasakiskuvam oli kogetu. Publik ootab rohkem, tahab olla osa veel sellest maailmast, kus viibiti. Sellises vaikuses istusin ka mina. On neid imelisi hetki, kus kõik saab öeldud ilma sõnadeta ja sealjuures veel paremini. Eriti just tantsus. Ja seejärel rahvas plaksutab. Saali astusin ma ilma igasuguste eelarvamusteta ja ometi suutis järgnev mind üllatada. Wayne McGregori loodud „Symbiont(s)“ on balleti- ja tantsumaailmas midagi uut, mis oma värskuse ja mingisuguse eriskummalise sisemise jõuga lummas mind läbinisti. Tumedates toonides ja minimalistlik lavakujundus ei tundu esialgu küll paljulubav, kuid alates tantsijate esimestest liigutustest ning neist veidi pentsikutest elektroonilise muusika helidest, tundub kõik paika loksuvat. „Symbiont(s)“ haarab nagu must-valge unenägu ja hoiab justkui transis läbi terve jutustuse. Masinlikud liigutused, mis näivad balletitantsijatele otsekui loomuvastane enesekontroll, põimuvad muusikaga ühte. Emotsioon, mis valdab saali, on alandlikkuse iidne jõud. Valgusmäng, mis kuidagi nii ootamatult sind Estonias istudes tabab, on kõikehaarav. Teos sulandub kaosest tervikuks, tekib sümbioos – laval, publikus ja iseendas. Juhuslikud valgussähvatused ei tundugi enam nii juhuslikud ja koos õige hämarusega loovad lavale optilise illusiooni, kus tantsijate täpsed ja jõulised liigutused tunduvad harjumatu inimsilmale ainult ülikiiirete sähvatustena. Mitte midagi liiga selget ega liiga selgusetut. Kõik on omavahel balansis. Selline modernselt nõiduslik tunne on midagi, mida iga tantsuetendus juba ei anna. Süžeeilisest küljest on tegu väga targa teosega, mille mõtestamine on tegelikult küllaltki lihtne. Laval on seitse tantsijat, kes käituvad nagu monotoonne mehhansim. Mehhanism, mis küll kooslusena ideaalselt ja täpselt toimib, kuid väliselt jääb isikupäratuks. Tegelikult on igal neist sees individuaalne erilisus, mis koreograafiaga küll kenasti esile tõstetakse, kuid ühiskondliku probleemina jääb survestajatele alla. Toodetakse ühesuguse mõtteviisi, iseloomu ja olekuga halli massi, kelle omanäolisus on kuskil sees olemas, kuid näitamiseks liiga julge. Julgus on tegelikult edu edasikandev jõud ja põhjus, miks lavastus nii suurepäraselt toimib. On julgetud olla julge! „Petruška“ seevastu kõnnib või õigemini tantsib pigem klassikalise balleti radadel ja on loo poolest veidi lihtsamini jälgitav. Korrapäratu tümpsu asendumine Igor Stravinski

klassikalise muusikaga teeb kõrvale pai ja laseb sujuvalt sulanduda järgmisesse loosse – seekord Petruškast, tema kiindumusest priimabaleriini ja võimu kuritarvitamise õnnetustest tagajärgedest. Tagasi saali astudes oli tunda, et toimunud on olustiku muutus. Kahtlus sai tõestust hetkel, kui eesriided eest tõmmati ja mulle avanes vaade vist kellegi roosasse unenäku. Pastelsed ja rõõmsad värvid, emotsionaalsed tantsijad ja klassikaline muusika – täielik vastand „Symbiont(s)“ile. Muidugi ei olnud tegu täiesti harilikku ballettiga ja oma (hea) veidrusenoot tuli siitki välja. Võimu kui positsiooni kuritarvitamist käsitletakse millegipärast alati süngetes varjundites. Aga miks mitte näidata võimu läbi totruse prisma? Sest, ausalt öeldes, seda see ju on. Antud juhul kehastas Petruška nõ sisemist deemonit üks hiiglaslik unematilik olend, kes suutis mõjuda ühtaegu nii absurdse kui ka hirmutavana. Andes kellelegi liiga suure võimu muutub otsustaval hetkel igaüks meist selle kõrval üheks petruškaks. Jättes koreograafia lahtimõtestamise kõrvale, jääb järgi etenduse tuksuv süda – tantsijad. Tehniliselt rasked balletid esitatakse mängleva kergusega, mis on nii puhas, nii ilus ja samas nii elujõuline. Baleriinide pikad liinid, paindumus, kõrged hüpped ... Sageli tunnen, et kaon rohkem tantsijatesse endisse ära kui nende tantsitavasse koreograafiasse. Ja see tunne on kõike väärt. „Symbiont(s)“ ja „Petruška“ – lühiballetid, mis on väliselt nii erinevad, kuid koos moodustavad dünaamilise terviku. Üks tahtmatu unenägu võimetusest ja teine tahtlik unenäoline lugu võimust. Tantsu kõige suurem võlu ilmselt seisnebki lugude jutustamises ilma igasuguse verbaalse abita. Ja kui suudetakse näiliselt vastandlikud lood omavahel siduda on tulemuseks elamus selle eredaimas näites. Teguli oli tantsuelamusega, mis vääriski lõppedes seda hetkelist vaikivat kiiduavaldust. Ja seejärel kõlas saalis vali aplaus.

[Estonia esseekonkurssi „Minu tantsuelamus“ tantsuetenduse „Symbiont(s). Petruška“ põhjal. Noorema vanusgrupi (14-17 a.) peaauphind.]

UUSAASTALUBADUSED, MIDA KA VANEMAD KOOLIKAASLASED PROOVIDA VÕIKSID

1.b klass
„Kaklen vähem venaga.“ – Otto Tammkivi
„Harjutan rohkem lumelauaga sõitmist.“ – Jakob
„Hojan oma tuba rohkem korras.“ – Luisa Mia Mikenberg
„Suhtlen rohkem klassi kaaslastega.“ – Lisa Pruuli
„loen rohkem raamatuid ja hakan kiiresti tööle.“ – Holger Suurorg
„Söön rohkem juurvilju.“ – Hendrik Tammsaar

2.a klass
„Luban tantsutrennis paremini ja hoolsamalt kaasa teha! Sellel aastal püüan emmet mitte närvi aiada! Sellel aastal püüan kõik kodused tööd õigeaks aiaks täita!“ – Merili Meltsas
„Sellel aastal loen läbi vähemalt 100 raamatut. Ma loen niigi palju aga võiks ju veel rohkem lugeda. Sellel aastal ei jäta ma vähemalt 2 kuud mitte ühtegi vajalikku õppevahendit (kas või pliiatsit) maha ja jõuan tundi, kui selle alguseni on veel aega.“ – Liis Reinvee
„Uuel aastal proovin paremini kirjutada. Tunnis rohkem kaasa teha. Tunnis kõik ära teha. Alati kõik ära täita töö lehtedel.“ – Hendrik Laur
„Sellel aastal tahan ma taseme töös kõik maksimum punktid! Sell aastal soovin ma saada ilusa käekirja! Sell aastal soovin ma lugeda läbi neliteist oma lemmik raamatut! Ma soovin teha nii ägeda leiutise et saan aha päevale oma leiutist näitama!“ – Emma Priisaar

2.b klass
„Ma olen kirja töödes hoolsam.“ – Ramon Abel
„Ma luban et ma ei mängi telefonis 4 h päevas. Ma luban proovida ilusat kirja.“ – Martin Reimann
„Ma luban et ei maga hommikuti sisse.“ – Karoli Maria Krause
„Ei kiusa oma väikest venda tagasi kui tema mind kiusab.“ – Saskia Põldmaa
„Ma luban, et ma kasutan raha otstarplikult.“ – Reiko Taalkis
„Ma luban, et loen läbi kõik „Harry Potteri“ 7 osa ning õpin drooniga lendama ja veel teen oma mängulaeva valmis.“ – Remo Pihel
„Maitsen uusi toite, jagan teistega.“ – Karl Hendrik Nõmper

Kirjaviis muutmata

PALJU
ÕNNE!

Inga Pettuhov 02.02
Liisi Tegelman 09.02
Thea Turulinn 10.02

Aile Poll 14.02
Marge Kanne 24.02
Madis Olsper 26.02

ÜTLUSED

Ahuna: „Surivoodil ütelnud tsaar Nikolai I pojale: „PANE TELEFON ÄRA!““

Ahuna: „Mis sinuga juhtus? Kas sa oledki nii kiilakas?“

Veskimets: „Süüfilis algab süütusest“

Vatsel: „Kaisa, sul on ka õnnetu armastus?“

Lauri: „Ka õnnetu armastus võib õnnelikuks muuta.“

Saar: „Mis siin haiseb? Ei, mitte topised. Ahaa, see on isikliku solvumise lõhn“

Somelar (ebakorrektse töölehe kohta): „Sul on tüdrukut vaja, siis saad kohe korralikuks. Ingel, kas sa ei taha seda noormeest?“
Ingel: „Ei taha.“
Somelar: „Näed, korvi said.“

Reimann (enne söögivahetundi):

„Kust te saate footoni massi kõige kiiremini kätte?“

Õpilane: „Sööklast.“

Reimann: „Sööklast saate endale massi juurde.“

Karp: „Aldid, tehke paksu neegri-naise häält. Aga mitte pesemata naise.“

Karu: „Iga narkomaan ei ole suusataja ja iga suusataja ei ole narkomaan.“

Kuurme: „Mul on üks sõber pooleks saetud. Sa saad mehaanilist liikumist siis ka teha, kui sul käsi-jalgu pole. Peaasi, et sul kehas molekule on.“

Kuurme: [Räägib, kuidas Tarzan Jane'i päästis] „Kui Tarzan ta kinni püüdis, siis Jane kindlasti deformeerus, kuigi ta oli kindlasti pehme.“

Kuurme: „Tööd ei saa koguda

nagu raha rahakotti. (Võtab taskust rahakoti.) Kuigi siin mul raha pole.“

Kuurme: „Elastsed pallid Reaalkoolis ei püsi, need põrkuvad minema.“

Kuurme: „Kas teate? Ma hindan teid näo järgi – kui teil nägu ei ole, siis head hinnet ei saa!“

Kuurme: „Üksiku juhi mahtuvus... Ei-ei, ma ei mõtle kui palju üks juht suudab endale sisse kallata!“

Kuurme: „Patarei on üksikute elementide kogum, vangla koosneb ka üksikutest kambritest – ongi Patarei vangla!“

Kuurme: „Kui sul veab, siis entroopia ikka väheneb ka!“

Kuurme: „Temperatuur ei saa olla madalam kui muru, seal on juba juured – juuri me ei vaata siin.“

PEATOIMETUS
KÜLJENDUS
TOIMETUS

Kaisa Laur 130C, Johanna Viik 131C
Rait Kohava 130C
Kertu Süld 131C, Estelle Saavaste 131B, , Christiana-Gabriela Kristal 131B
Riste Kaaret 130C

KEELETÖIMETAJA
KUJUNDUS
TOIM. NÕUANDJA
AITÄH

Rait Kohava 130C
Piret Järvela
Jüri Veisserik vil!70, Mirel Mesila 133B, Dan Bondarenko 131A, Marleen Marnot 130C, Evelin Veermets 130A, Katariina Sofia Päts 132B, Laura Jakobson 131B

KAANEFOTO

Laura Toomlaid 131C